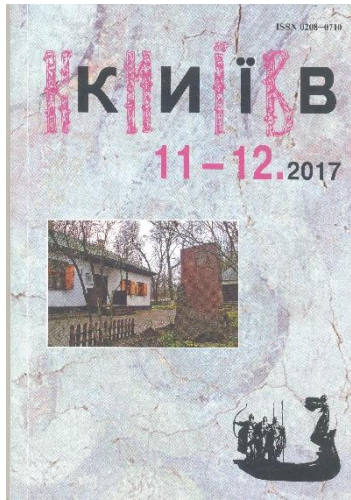
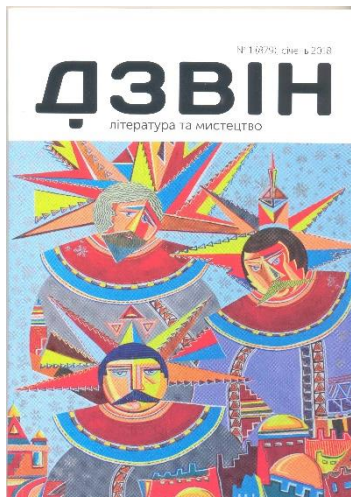

Люди і долі

В українській літературі сьогодні мало культурологічної, документальної, пошукової прози. І найвідоміше серед небагатьох імен – **Олександр Балабко**. На сторінках журналу «Київ» у №11-12 за 2017р. продовжують друкуватися уривки з першої книги його роману-есе «**Олександр Вертинський, нащадок Гоголя. Шляхами артиста**». У 1919р. відомий співак О. Вертинський емігрував за кордон і оселився в Константинополі. Спочатку місто вразило і приголомшило Вертинського. Надалі його враження вже позбавлені патетики, але сповнені співчуттям до побачених співвітчизників, доля яких закинула далеко від Батьківщини. Історично достовірно і водночас цікаво автор воскрешає українські імена, українські сюжети поза межами України.

Уривок з нового роману **Григорія Гусейнова «Дорогою повз рай»** надрукував журнал «Дзвін» в №1 за 2018р. Головні герої нової книги навіть ніколи не чули один про одного: вони існували так далеко один від одного, що ніколи не мали жодного шансу хоча б своїми іменами постати поруч. Ім'я геніального лемківського художника-примітивіста **Никифора Дровняка** оточене загадками й міфами. Другий герой роману **Енді Ворхол** – також неповторний талантист, один із найвідоміших художників ХХ ст., закинутий рукою долі (його батьки також лемки) в Нью-Йорк. Обидва герої – жертви і переможці. Жертви тому, що вони зовсім не подібні на інших із людського натовпу. Але Никифор і Ворхол – переможці, бо зберегли себе, вистоявши під усіма ударами долі, на цьому важкому і сповненому несподіванок світі.

Нова книга львівського письменника **Романа Горака «Журавлі відлетіли. (Есеї про Квітку Цісік та її рід)»** (журнал «Дзвін», №1,2 за 2018р.) розповідає про відому співачку, яку знали в Америці як Кейсі, в Україні – як **Квітку Цісік**, а ім'я, яке дали їй батьки – **Квітослава-Орися**. Вона народилася в Америці (у Манхеттені) у 1953р., куди переселилися її батьки під час третьої повоєнної хвилі еміграції з Західної України. Всевишній щедро обдарував Квітку і її родину талантами. Батько навчив дочку грати на скрипці. Вона мала природні і сценічні дані, щоб стати балериною або оперною співачкою. Але доля розпорядилася інакше: вона стала успішною студійною співачкою, адже у неї був незвичайної краси голос – так званий «білий голос», що є своєрідною манерою жіночого фольклорного співу, який можна почути в українських карпатських селах. І, напевно, це не даремно, адже попередні покоління її роду жили в Прикарпатті.